

ALICE HUNTER

**DE DOCHTER
VAN DE
SERIAL KILLER**

Vertaling Karin de Haas

HarperCollins

HarperFirst is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2022 HarperCollins

Oorspronkelijke titel: *The Serial Killer's Daughter*

Copyright Nederlandse vertaling: © 2024 HarperCollins Holland

Vertaling: Karin de Haas

Omslagontwerp: Holly Macdonald © HarperCollinsPublishers Ltd. 2022

Omslagbewerking: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Rekha Garton / Trevilion Images

Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen

ISBN 978 94 027 7073 5 (e-book)

NUR 330

Originele uitgave verschenen bij HarperCollinsPublishers Ltd, London, Great Britain.

Alice Hunter asserts the moral right to be identified as the author of this work.

Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.

HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.

© en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Het ragfijne, flinterdunne vleugeltje liet met één scherpe ruk los.

Het meisje was zo geconcentreerd dat het roze puntje van haar tong door het gat stak waar haar twee voortanden een paar dagen eerder nog hadden gezeten. De duim en wijsvinger van de ene hand drukten het hulpeloze insect tegen de houten picknicktafel terwijl de vingers van de andere hand doorgingen met het uit elkaar trekken van de schokkende vlinder.

Een koolwitje. Alledaags; gewoon; niet speciaal, had haar papa gezegd.

Ze begreep niet wat alledaags betekende, maar de andere woorden kende ze.

Voorzichtig legde ze het bovenste deel van de rechtervleugel opzij, met de twee zwarte stippen als lege dode ogen, en toen trok ze het onderste deel ervan los. Al haar aandacht was op het karweitje gericht, en haar blik liet de vlinder geen moment los toen ze haar andere hand optilde en het schepsel bevrijdde uit zijn gevangenis. Ze keek toe terwijl de overgebleven vleugeltjes fladderden, eerst hevig en toen langzamer. Berustend. Ze leefden sowieso maar twee weken – dat had ze op school geleerd. Eigenlijk maakte ze het diertje niet echt dood.

En bovendien wérd het nu speciaal, dankzij haar.

Een zacht briesje blies een van de afgescheurde vleugeltjes over de tafel. Het meisje sloeg haar hand er met een klap op voordat het kon ontsnappen en stoffig wit poeder ontsnapte tussen haar vingers. Ze zuchtte. Nu was het verpest. Ze zou een nieuwe moeten vangen en opnieuw moeten beginnen.

Door het keukenraam sloeg haar moeder haar gade, met een knoop van angst in haar buik en een gevoel van onvermijdelijkheid. Ze herkende dit gedrag.

God, alsjeblieft, nee.

Herhaalde de geschiedenis zich?

Hoofdstuk 1

Jenny

Woensdag

Ik staar naar mijn handen en zie dat de gouden ring aan mijn ringvinger ontbreekt. Mijn hart gaat tekeer terwijl ik me probeer te herinneren wat ik ermee heb gedaan, terwijl ik tegelijkertijd de dikke zwarte randen onder mijn korte nagels opmerk – die ruw en kartelig zijn, in plaats van keurig rond gevijld. Met trillende vingers houd ik mijn hand omhoog, maar mijn brein weigert datgene wat ik zie te koppelen aan een herinnering die me vertelt hoe ze zo zijn geworden.

Er komt niets bij me op wat verklaart waarom dat vuil onder mijn nagels zit.

Ik schrik als er op de deur wordt geklopt.

‘Is alles oké, lief? Je zit daar al een eeuwigheid.’ Het is Mark. Natuurlijk. Wie anders? Er schieten beelden over mijn netvlies, als kevers die zich haastig uit de voeten maken, maar geen ervan komt logisch op me over.

‘Ja, niets aan de hand,’ roep ik. Terwijl ik de leugen uitspreek, focus ik op de grijze tegels met marmereffect boven de wastafel. Ik durf hem niet te vertellen dat ik me niet kan herinneren dat ik ben opgestaan, of dat ik wakker ben geworden op de koude betegelde keukenvloer, stijf en met pijnlijke spieren nadat ik daar god weet hoelang had gelegen. Dat ik weer naar boven ben geslopen, naar de badkamer, waar ik mezelf angstig heb opgesloten; bang voor... wat? Iets. Het onbekende.

Het is al een tijdje geleden dat ik zo’n black-out heb gehad. Ik heb nachtmerries gehad, maar ik heb de slaapkamer niet meer verlaten, of het huis, sinds... O god. Ik adem diep in en slik moeizaam om het paniekerige gevoel te onderdrukken. Er ligt iets op de loer in een hoekje van mijn brein – iets naars. Ik mag me dan nog niet kunnen herinneren wat het is, maar ik weet zeker dat het zijn lelijke kop zal opsteken. Op een onverwacht moment zal het tevoorschijn komen en zich aan me laten zien.

‘Je komt te laat, Jen,’ zegt Mark op milde toon. Waarschijnlijk voelt hij wel aan dat er iets niet in orde is. Of hij heeft mijn losse trouwring gevon-

den en is bang dat het opnieuw gebeurt. De herinnering aan de laatste keer dat ik mijn ring van mijn vinger had geschoven om hem naar Mark te smijten, is nog vers. Ik krimp ineen wanneer ik terugdenk aan de reeks scheldwoorden en beledigingen die mijn mond uit was gevlogen. Niet een van mijn beste momenten.

‘Ik kom zo. Kun jij zorgen dat de kids een beetje opschieten?’ Ik doe mijn best om mijn stem vast te laten klinken, ondanks de angst die in me opstijgt. Waarom is mijn ring weg, en waarom zit er modder onder mijn nagels?

Ik schrob ze wel tien minuten lang met een nagelborsteltje, of zo voelt het, voordat ik de veilige badkamer verlaat met mijn vieze pyjama op een propje in mijn armen. Ik open de wasmand en schuif de pyjama onder de andere kleren. Ik wil niet dat Mark hem ziet.

Wat heb ik in vrédesnaam afgelopen nacht gedaan?

Hoofdstuk 2

Mark

Het duurt een poosje voordat mijn ogen zich aanpassen. Ik reik met mijn hand naar de andere kant van het bed, maar die is leeg. Hoe laat is het? Ik voel me suf – ongetwijfeld de fles rode wijn die ik gisteravond soldaat heb gemaakt – en mijn hoofd doet pijn. Ik zal gewoon doen alsof het komt doordat mijn lichaam niet zoveel slaap gewend is. Dat maak ik mezelf altijd wijs, hoewel ik heel goed weet dat ik gewoon een kater heb. Het is nooit slim om doordeweeks te drinken – iets wat ik steeds weer lijk te vergeten. *Je had iets te vieren*, zegt het stemmetje in mijn hoofd. Ik houd ervan om iedere gelegenheid te vieren, hoe klein ook, en gisteravond was de aanleiding dat ik het contact heb vernieuwd met een oude vriend van de universiteit die mijn IT-bedrijf naar nieuwe hoogtes gaat stuwen. Dat heeft hij me in elk geval herhaaldelijk beloofd. Hóé hij dat voor elkaar denkt te krijgen, is niet helemaal duidelijk.

Ik maak mezelf langzaam los uit de kluwen dekbed en strompel naar de aangrenzende badkamer. Ik hoor stromend water; kennelijk is Jen zich aan het klaarmaken. Ik laat me weer op het bed ploffen en pak mijn telefoon van het nachtkastje. Met samengeknepen ogen tuur ik naar het scherm. Het is zeven uur. Verdorie. De wekker is niet afgegaan. Niet dat ik een gewoontedier ben, maar ik zet al tien jaar lang iedere dag de wekker op zes uur. Zelfs als ik er, zoals vanochtend, niet al te best aan toe ben. Waarom vandaag dan niet?

Omdat het alarm is uitgeschakeld.

Dat kan ik toch niet zelf hebben gedaan?

Liggend, met mijn hoofd afgewend van het licht dat door de gordijnen filtert, probeer ik me de vorige avond voor de geest te halen. Jen had al liggen slapen toen ik naar boven ging. Zij was naar bed gegaan terwijl ik het laatste restje wijn opdronk bij een herhaling van *Breaking Bad*. Ik had haar een kus gegeven en mijn telefoon op het nachtkastje gelegd, en ik was in slaap gevallen zodra mijn hoofd het kussen raakte. Ik had niet

eens op mijn telefoon gekeken, en ik kan me zéker niet herinneren dat ik het alarm heb uitgezet. Fronsend swipe ik nog een keer over de melding, zodat ik zeker weet dat hij morgenochtend wel af zal gaan. Dan sta ik weer op. Jen is al veel langer dan normaal in de badkamer.

‘Is alles oké, lief?’ vraag ik door de deur.

Ze zegt van wel. Ik waarschuw dat ze te laat gaat komen en ik vraag me af of háár wekker soms ook niet is afgegaan. Dan realiseer ik me met een schok dat ik zelf ook te laat ga komen. Jen vraagt me om te zorgen dat Ella en Alfie klaar zijn voor school, en ik onderdruk een zucht. Ik moet ontbijt voor ze maken en hun spullen bij elkaar zoeken. Dit is het laatste waar ik op zit te wachten nu ik toch al aan de late kant ben – mijn dag loopt nu al in de soep. En net wanneer ik die negatieve gedachte onderdruk en mezelf voorhoud dat ik het succes van de dag in eigen hand heb, trekt iets glimmends op de pluizige crèmekleurige sprei aan het voeteneind van het bed mijn aandacht. Een golf van misselijkheid overspoelt me wanneer ik buk om het op te rapen. Kreunend bekijk ik het voorwerp dat ik tussen mijn duim en mijn wijsvinger houd. Jens trouwring.

Shit.

Afgezien van het feit dat ze hem soms voor haar werk af moet doen, is het tijdens ons tienjarige huwelijk maar één keer voorgekomen dat ze hem niet om had. En bij die gelegenheid was de hel losgebroken. Heeft ze deze gisteravond naar me toe gesmeten? Ik kan niet zo dronken zijn geweest dat ik dat niet meer weet. Het was maar één fles wijn. Iets heeft haar ertoe gebracht om die ring af te doen. En nu verstopt ze zich in de badkamer.

Ik kijk naar de gesloten deur, half bevreesd voor wat ik zal ontdekken als Jen hem opendoet. Dan herinneren de schelle kinderstemmen beneden me eraan dat ik moet opschieten met de ochtendroutine. Ik loop de slaapkamer uit en ga naar de keuken, opgelucht dat ik een excuus heb om er nog even niet achter te hoeven komen waarom Jen me ontloopt.

Hoofdstuk 3

Jenny

Tegen de tijd dat ik de keuken in stap, gekleed voor werk, mijn gezicht bepleisterd met mijn gebruikelijke make-up en een glimlach, loopt alles op rolletjes. Ella en Alfie zitten in hun schooluniform aan tafel, en voor hun neus staat toast met Marmite, plus een glas sinaasappelsap, dat ze op kunnen drinken voordat ze in de auto stappen om naar de Coleton Combe-basisschool te worden gebracht. Voor deze ene keer hadden we afgesproken dat Mark ze zou brengen en ik ze zou halen, zodat ik een vroege start kon maken in de praktijk. Gezien het tijdstip en het feit dat hij nog niet is aangekleed, vermoed ik echter dat het allebei op mij neer zal komen.

Op dit soort momenten zou ik willen dat hij de overvloedige ruimte in ons huis gebruikt had om hier een kantoor in te richten. Dat zou een hoop gedoe en zakelijke kosten schelen, maar hij had erop gestaan dat hij een plek nodig had buitenshuis, zodat hij werk en privéleven kon scheiden. Dus voorlopig werkt hij in Exeter, op drie kwartier rijden. Gelukkig ligt mijn dierenartspraktijk aan de rand van het dorp en kost het maar een paar minuten om er te komen – geen spits, geen wegomleidingen of verkeersopstoppingen – dus meestal breng ik de kinderen naar school. Omdat deze ochtend niet zoals gepland is begonnen, kan ik mijn vroege start wel vergeten.

Mark kijkt naar me op als ik binnenkom, en uit zijn grote donkere ogen spreekt bezorgdheid. ‘Goeiemorgen,’ zegt hij terwijl hij zijn mok op tafel zet. Geen ‘lief’ erachteraan, zoals gebruikelijk. Ik slik mijn nervositeit weg en pers er een opgewekt antwoord uit, vergezeld van een vlugge kus op zijn lippen. Zijn schouders zakken zichtbaar terwijl de spanning eruit vloeit. Hij had duidelijk een andere reactie verwacht.

‘Wat zijn jullie vlot vanochtend!’ Ik loop om beurten naar Ella en Alfie, kus ze op hun hoofd en woel door hun dikke donkere haar.

‘O, máma,’ kreunt Alfie terwijl hij zijn haar weer in model brengt. Ella

zegt niets, ze rolt slechts met haar ogen. Mark kijkt naar hen en dan weer naar mij. De spanning mag dan uit zijn lichaam zijn verdwenen, maar die blijft wel in de lucht hangen, en ik besef dat ik de eerste stap moet zetten.

‘Ik weet niet wat er fout is gegaan met onze wekkers,’ begin ik. ‘Sorry dat ik de badkamer zo lang in beslag heb genomen – ga jij je maar klaar-maken. Ik breng de kinderen wel naar school.’ Ik loop terug naar Mark en laat mijn armen om zijn blote schouders glijden, terwijl mijn blik over zijn sexy bruine bovenlijf dwaalt. Hij steekt zijn handen omhoog en legt ze op de mijne, en even smelten mijn zenuwen weg onder zijn warmte. Dan drinkt hij abrupt zijn mok koffie leeg en staat op. Hij is een kop groter dan ik, slank maar met strakke, afgetekende spieren in zijn borst en bovenarmen. Hij blijft fit door regelmatig naar de sportschool te gaan en te wielrennen. Ik ben altijd gek geweest op zijn kracht. Het was een van de dingen die me in hem aantrokken toen we elkaar elf jaar geleden voor het eerst ontmoetten, en toch jaagt het me soms ook angst aan. Hoe vastbesloten ik ook was om een levenspartner te kiezen die zo min mogelijk op mijn vader leek, dit hadden ze met elkaar gemeen.

Ik zet die gedachte uit mijn hoofd wanneer Mark mijn hand pakt, hem omdraait, mijn trouwring erin legt en me vragend aankijkt.

‘Is alles oké tussen ons, Jen?’

Mijn keel wordt dichtgeschroefd. ‘Ja.’ Ik blijf hem aankijken. ‘Ik kan me niet herinneren dat ik hem af heb gedaan,’ beken ik dan. Ik schuif de ring weer om mijn vinger en Mark slaat zijn armen om me heen. Warm. Veilig. Stabiel. Zo was het in elk geval tot kortgeleden. ‘Ik wou dat we zo de hele dag konden blijven staan,’ mompel ik tegen zijn gladde borst. Dan trek ik me terug en kijk glimlachend op naar mijn echtgenoot. De man die me al die jaren heeft gesteund, de vader van mijn kinderen. Hij is een goede vader – écht goed. Hij zet Ella en Alfie op nummer één en brengt veel tijd met ze door, zonder ooit zijn stem te verheffen of zijn geduld te verliezen. Bij hen is hij altijd op zijn best. Hij is er voor ze, hij verdwijnt niet dagenlang zoals mijn eigen vader deed. Hij laat ze niet alleen met een gestoorde moeder.

Of misschien wel.

Bén ik gestoord? Ik heb nachtmerries, en zorgwekkender, onverklaarbare periodes waarin ik niet weet wat ik doe. Soms, zoals afgelopen nacht, word ik wakker op een andere plek dan mijn bed en weet ik niet meer

waar ik ben geweest. Dus misschien is er wel iets mis met me. Maar ik moet geloven dat ik net zo'n goede ouder ben als hij. We zijn een team. Ondanks wat hij vorig jaar gedaan heeft. Maar hoe hard ik dat ook probeer los te laten, er blijft een restje wantrouwen in mijn hoofd steken, als een kurk die vastzit in een fles.

'Ik ook, lief. Maar de rekeningen –'

'Betalen zichzelf niet,' zeggen we in koor.

'Hoor eens,' zegt Mark, 'als je iets dwarszit...'

'We praten later wel,' zeg ik, en ik glimlach om hem gerust te stellen. Ik heb de komende acht uur nodig om een geloofwaardige verklaring te bedenken voor mijn gedrag. Eentje waarmee ik de waarheid kan omzeilen.

Hoofdstuk 4

Jenny

Ik ben gestrest en verhit tegen de tijd dat ik de kinderen het huis uit sleep, Mark gedag roepend voordat ik de deur achter me dichtsla en de auto met een druk op het knopje ontgrendel.

‘Waarom brengt papa ons niet?’ vraagt Ella, terwijl ze haar kinderzitje van de achterbank haalt en het op de passagiersstoel van mijn Volvo schuift.

‘Eh... Kom op, juffertje,’ zeg ik fronsend. ‘Je weet dat je achterin moet zitten, dat staat in –’

‘Jaja, de wet,’ maakt Ella af. Met een spottende uitdrukking trekt ze het zitje weer naar buiten. ‘Ik kon het proberen.’ Het feit dat wij als gezin allemaal elkaars zinnen kunnen afmaken, vertelt me luid en duidelijk dat we vaak dezelfde dingen herhalen. Het lijkt *Groundhog Day* wel.

‘En papa kan jullie niet wegbrengen omdat onze wekker vanochtend niet afging. We zijn al aan de late kant zijn en papa moet om halftien op zijn werk zijn.’ Ik ben blij dat Alfie in elk geval rustig op zijn eigen kinderzitje is geklommen en zijn gordel heeft vastgemaakt, zonder dat ik hem hoeft te helpen of het hem hoeft te vragen. ‘Fijn, Alfie,’ zeg ik, met een blik naar Ella die zegt: *Kijk, je zesjarige broertje gedraagt zich beter dan jij.*

‘Boeien,’ zegt Ella, en ze steekt haar tong naar me uit.

‘Jasses! Dat ding ga je toch niet terugstoppen in je mond, hè?’

‘Haha, mama.’

Ze mag dan pas acht zijn, maar ik zweer dat Ella al aan de puberteit begonnen is. Terwijl ik naar het portier aan de bestuurderskant loop, dwaalt mijn blik weer naar de voorkant van het huis, waar een zwarte vuilniszak naast het stoepje mijn aandacht trekt. Die moet ik over het hoofd hebben gezien toen we ons naar buiten haastten. We zijn al laat, dus ik heb geen tijd om te gaan kijken wat erin zit. Dat komt later wel. Mijn hand blijft op het handvat van het portier liggen. Nee, ik kan niet

wachten – ik moet weten wat erin zit en waarom die vuilniszak daar is achtergelaten.

‘Nieuwsgierig aagje,’ mompel ik tegen mezelf. ‘Geef me heel even, jongens,’ zeg ik, en ik draaf terug naar het stoepje. Er zit niets op de zak, geen etiket of zoiets. Hij is niet dichtgebonden met het groene plastic koordje; de bovenkant is gewoon een paar keer omgedraaid. Misschien heeft Mark hem buitengezet om hem later in de container te gooien. Maar dan herinner ik me dat we geen zwarte vuilniszakken hebben – ik koop alleen de witte die specifiek bedoeld zijn voor mijn Brabantia-pedaalemmer. Als ik de vuilniszak optil, maakt mijn maag een raar sprongetje en komt er een weggestopte herinnering naar de oppervlakte. Hij is behoorlijk zwaar. Iets maakt dat ik aarzel, en plotseling wil ik niet meer weten wat erin zit.

‘Schiet op, mam!’ roept Ella vanuit de auto.

‘Ja, sorry. Ik moet deze alleen even weggoaien.’ Ik kijk vlug om me heen. De lange grindoprit is leeg en bij de burens is het stil – we kunnen hun huizen vanaf hier niet eens zien. Ik loop naar de zijkant van het huis, waar de containers en de recyclebakken staan. Uit het zicht van de kinderen zet ik de vuilniszak op de grond en hurk ernaast. Met trillende handen draai ik de bovenkant open. De adrenaline schiet door mijn aderen. Het lijkt wel alsof mijn lichaam al weet wat erin zit.

De stank slaat me als eerste in het gezicht, en ik kokhals.

‘Jezus!’ Automatisch wend ik mijn gezicht af.

Aan de binnenkant zit een papperige puinzooi. De overblijfselen van een dier, mogelijk een kat, afgaande op de omvang en de vorm. Waarom zou iemand dit in vredesnaam voor mijn deur zetten? Ik heb wel eerder meegemaakt dat er levende dieren bij mijn huis werden achtergelaten, waarschijnlijk door mensen die weten dat ik dierenarts ben. Mark had grappend gezegd dat ik de plaatselijke oplossing voor ongewenste huisdieren was, net zoiets als een baby die bij een ziekenhuis te vondeling wordt gelegd in de hoop dat een zorgzame verpleegkundige hem zal vinden. Maar de overblijfselen van een huisdier zijn iets heel anders. Waarom zou iemand zoiets in vredesnaam doen, behalve om te choqueren, walging op te wekken? Tranen prikken in mijn ogen. Hoe kun je een onschuldig, weerloos dier zoiets aandoen? Ik hoop dat het niet geleden heeft. Ik sta op het punt om de bovenkant van de vuilniszak weer dicht te draaien wanneer ik iets anders zie.

Mijn hart slaat een slag over.

Voorzichtig schuif ik de vuilniszak omlaag en onthul een groter deel van het verminkte dier, dat zijn rode gestreepte staart tegen zijn lijf gedrukt heeft. Min of meer intact, zij het bloederig.

Het arme ding. Het is dus inderdaad een kat.

Maar dat is niet waarom ik naar adem hap.

Het is de dode vlinder die erbovenop ligt.

Ik strompel naar achteren en geef over.

Dit kan geen toeval zijn.

Iemand moet het weten.

Hoofdstuk 5

Jenny

‘Goeiemorgen, Jen. Goddank, ik begon me al zorgen te maken.’ Hayley schuift haar stoel achter de receptie vandaan, staat op en reikt me een vel papier aan. ‘Dit zijn de dieren die vanochtend op het operatierooster staan. Nisha heeft de intakes gedaan; Vanessa maakt de planning voor de ok en ik heb ze geregistreerd.’ Ze klinkt kortaf.

‘Dank je wel, en sorry dat ik zo laat ben.’ Ik ben verhit, meer dan ik ooit ben geweest. ‘Is Samir er nog niet?’

‘Nee, en Abi ook niet. Ik weet niet wat er vanochtend aan de hand is, maar niets loopt zoals het zou moeten. We kunnen de boel hier niet fatsoenlijk runnen als we niet allemaal op tijd zijn, weet je. Het zou minder erg zijn als je de diensten die we bieden niet had uitgebreid.’ Haar wangen zijn roze, maar de rest van haar gezicht is bleek. Ze ziet er vermoeid uit. Hayley is degene die het langst in de praktijk werkt, afgezien van mezelf en Samir. Hij en ik hebben de Well Combe Pet Care Practice samen opgericht, na een aantal lange gesprekken die waren begonnen bij een biertje en een glas wijn tijdens een etentje ter ere van de opening van de praktijk van een andere dierenarts. Ik had vanaf mijn studie als dierenarts gewerkt, maar altijd voor iemand anders. Toen ik vijfendertig werd en besepte dat ik dat niet eeuwig wilde blijven doen, had ik mijn ‘grote plan’ gedeeld met Samir, die het ook zat bleek te zijn om vast te zitten in zijn baan. We besloten dat het een goddelijke interventie moest zijn.

We hadden het geluk dat we het geld hadden om het gebouw en het bijbehorende land te kopen, dankzij Samirs ouders en Marks grootouders, die hem bij hun dood een aanzienlijk bedrag hadden nagelaten. Mark zag het als een investering en hoopte dat hij te zijner tijd op het terrein zijn IT-bedrijf zou kunnen huisvesten.

In het begin hadden we niet eens paraveterinair in dienst. We hadden maar een klein cliëntenbestand en Hayley regelde zo’n beetje alles, terwijl wij de directe zorg voor de dieren op ons namen. Het was echter

altijd ons plan geweest om het bedrijf uit te breiden, en drie jaar geleden was alles eindelijk op zijn plek gevallen toen we Vanessa in dienst namen, die nu de senior paraveterinair is. Nisha is er nog niet zo lang geleden bij gekomen, tegelijkertijd met Abi, die wordt ingewerkt voor de receptie, maar die nu ook heeft bedacht dat ze graag paraveterinair wil worden. Ze is slim en enthousiast en jong genoeg om te ‘vormen’. Het is een fijne praktijk. We kunnen het allemaal goed met elkaar vinden en we dragen ieder onze eigen vaardigheden bij.

Hayley heeft de laatste tijd veel last van haar artritis en ik vind het geen prettig idee dat ik haar stress heb bezorgd. ‘Pak jij maar een kop koffie. Dan bel ik Samir en Abi; ze zijn vast al onderweg. Ik weet niet of er een ongeluk is gebeurd of zoiets, want het verkeer was druk, drukker dan normaal op woensdag.’

‘Misschien is er iets aan de hand op de hoofdweg – dan gebruiken mensen het dorp vaak als sluiproute.’ Hayley verdwijnt in de richting van de personeelskamer terwijl ik een paar keer diep inademen en probeer weer wat grip op de dag te krijgen. Ik heb een raar gevoel, maar ik kan het niet plaatsen, zoiets als een *déjà vu*, maar dan anders. Net wanneer ik Samir wil bellen, stormt hij naar binnen.

‘Verdomme, wat een kutochtend.’ In zijn armen heeft hij een kartonnen doos en een aantal dossiers, met een lunchtrommel van Marvel Avengers erop – ‘tijdelijk geleend’ van zijn zevenjarige zoon, omdat Duffy, de cockapoo van de familie, die van hemzelf heeft vernield toen hij hem thuis had laten rondslingeren. Ella en Alfie willen ook dolgraag een hond, maar eerlijk gezegd zie ik op tegen de extra verantwoordelijkheid. In plaats daarvan heb ik hun een konijn beloofd, maar zonder toezeggingen te doen over een specifieke datum van aanschaf. Ik hoop het nog een jaartje te kunnen uitstellen.

Hoofdschuddend glimlach ik naar Samir. Hij vloekt een hoop, maar hij doet het op zo’n manier dat niemand er ooit aanstoot aan neemt. Ik denk dat dat komt door zijn accent, dat een zekere charme aan zijn grove taalgebruik verleent, hoewel het minder is geworden sinds onze studietijd aan Plymouth University. Hier in de buurt is nauwelijks een Indiase gemeenschap, en omdat hij al twintig jaar in Devon woont, hoor ik soms iets van het plaatselijke dialect in zijn spraak. Ik heb hem gevraagd om een beetje op zijn woorden te letten wanneer er cliënten in de buurt zijn,

maar wanneer we onder ons zijn, houdt hij zich niet in.

‘Dus ik ben niet de enige?’ zeg ik terwijl ik de telefoon terugleg. ‘Bij ons ging de wekker niet af. Ik heb de kinderen in sneltreinvaart naar school gebracht, op het laatste moment in het klaslokaal gedropt en toen kwam ik vast te zitten in het verkeer, wat hier normaal gesproken nooit gebeurt; het komt gewoon niet meer goed met deze dag.’

‘Laat Mark dat maar niet horen. Zegt hij niet altijd dat je zelf in de hand hebt hoe een dag loopt?’

‘Ha! Yep, die is erg van het positieve.’ Ik trek mijn wenkbrauwen op. Samir lacht en haast zich door de receptie, zich omdraaiend en de zwaai-deuren openduwend met zijn achterste voordat hij in zijn spreekkamer verdwijnt. We zijn al lang genoeg vrienden om onze respectievelijke partners en elkaar op de hak te kunnen nemen zonder dat het ongemakkelijk voelt. Ik zou me geen betere zakenpartner en vriend kunnen wensen.

Ik pak de telefoon weer en bel Abi. Haar mobiel gaat twee keer over en schiet dan in de voicemail. Ik spreek een kort bericht in – ‘Hoop dat alles oké is’ – maar het zit me niet helemaal lekker. Hopelijk is zij ook gewoon opgehouden in het verkeer. Ik loop naar mijn eigen spreekkamer en wanneer ik de deur opendoe, word ik begroet door geblaf. Verrassing en opluchting vermengen zich wanneer ik zie dat Abi binnen is en probeert een grote golden retriever in bedwang te houden. Ik zie niets dan vacht en armen terwijl ze probeert het beest zover te krijgen dat hij op de weegschaal gaat zitten.

‘O, hier ben je!’ zeg ik. Vlug trek ik mijn jas uit om haar te hulp te schieten. ‘Wanneer ben jij naar binnen geglipt?’

‘Nisha... heeft me... via de achterdeur... binnengelaten.’ Haar woorden komen er met horten en stoten uit, zo verwoed is haar worsteling met Goldie. Ik probeer niet te lachen.

Er zijn meerdere pogingen nodig om Goldie lang genoeg stil te laten zitten om zijn gewicht af te kunnen lezen, maar uiteindelijk lukt het, en Abi noteert het in het systeem. Ze trekt haar uniform recht en herschikt haar paardenstaart, die los is geraakt tijdens de worstelpartij. Met haar vingers strijkt ze het lange bruinzwarte haar naar achteren en zet het vast met een elastiekje.

‘Dit hoort niet echt bij je takenpakket,’ zeg ik. ‘Maar bedankt.’